

ಪಾಲ್ ಟಿಲಿಕ್ ಅವರ “ದ ಕರೇಜ್ ಟು ಬಿ”

ಎಚ್.ಕೆ. ರಾಮಚಂದ್ರಮೂರ್ತಿ

ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಾಗಿ ಈ ಶತಮಾನದ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿರುವ ಶ್ರೀ ರಾಮಚಂದ್ರಮೂರ್ತಿಯವರು ಬೆಂಗಳೂರು ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದು ನಿವೃತ್ತರಾಗಿರುವರು. ಇವರು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್-ಕನ್ನಡ ನಿಘಂಟಿನ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ, ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ರಚಿಸಿರುವರು.

ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಅತ್ಯುನ್ನತ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನ್ ದಾರ್ಶನಿಕ ಪಾಲ್ ಟಿಲಿಕ್ (Paul Tillich 1886-1965)ರದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು. ಇಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾನವನಿಗೆ ಸವಾಲಾಗಿರುವ ಮಾನಸಿಕ, ಪಾರ ಮಾರ್ಥಿಕ ಸಂಘರ್ಷಗಳಿಗೆ ಅವರಷ್ಟು ತೀವ್ರ ಭಾವುಕತೆಯಿಂದ ಸ್ಪಂದಿಸಿದವರು ತೀರಾ ವಿರಳ. ಆತನೊಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಸಮರ್ಥಕ (apostle) ಎನ್ನುವುದುಂಟು. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಟಿಲಿಕ್‌ರ ಲೇಖನಗಳು ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದುವಾದರೂ ಆಮೇಲಿನ ತಮ್ಮ ಹತ್ತಾರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷಣ-ಪ್ರವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಬದುಕಿನ ವ್ಯಗ್ರ-ಗಂಭೀರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಕಾಡುವ ಮೃತ್ಯುಭಯ, ದುಃಖ, ನೋವು, ಸಂಕಟ, ಜೀವನದ ನಿರರ್ಥಕತೆ ಮುಂತಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಲಸ್ಪರ್ಶಿಯಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿ ಪ್ರಖರ ವಾದ, ಪರಿಷ್ಕಟವಾದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ನೀಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರನ್ನು “ತತ್ವಚಿಂತಕರ-ತತ್ವಚಿಂತಕ” ಎನ್ನುವುದುಂಟು. ಕ್ರೈಸ್ತಧರ್ಮದ ಗಹನ, ತಾತ್ವಿಕ ಹಾಗೂ ದೇವತಾಸಿದ್ಧಾಂತ (Theology)ದ ವಿಚಾರಗಳು ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಗೆ ಸರಳ ಸುಲಭ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ ಅಪಾರ ಕೀರ್ತಿ ಅವರದು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕೇವಲ (ಅಕಾಡೆಮಿಕ್) ಪಂಡಿತ ವರ್ಗದ ಸ್ವತ್ತಾಗಿದ್ದ ದೇವತಾ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಗಹನ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ತಲುಪಿಸಿ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನೆರವಾದರು.

೧೮೮೬ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪಾಲಸ್ ಯೋಹಾನ್ಸ್ ಟಿಲಿಕ್, ಬರ್ಲಿನ್ ಟ್ಯು ಬೆಂಗನ್, ಹಾಲ್ ಮತ್ತು ಬ್ರೆಸ್ಲಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ ನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದರು. ೧೯೧೨ರಲ್ಲಿ ಲೂಥೆರನ್ ಚರ್ಚ್‌ನಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದು ೧೯೩೩ರವರೆಗೆ ಜರ್ಮನಿಯ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ದೇವತಾಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದು ೧೯೩೩ರಲ್ಲಿ ನಾಜಿಗಳ ಕಿರುಕುಳದಿಂದ ದೇಶಭ್ರಷ್ಟರಾಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಆಮೇಲೆ ಅವರು ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್, ಹಾರ್ವರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ೧೯೬೫ರಲ್ಲಿ ಕಾಲವಾಗುವ ತನಕ, ಬೋಧಕರಾಗಿದ್ದರು.

The Courage to Be (ಬದುಕಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಚೈತನ್ಯ ಪೂರ್ಣ ನಿರ್ಭೀತಿ) ಎನ್ನುವ ಈ ಮಹಾನ್ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಟಿಲಿಕ್

ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳ ಸಾರಸಾರವಸ್ತುವನ್ನು ಭಟ್ಟಿ ಇಳಿಸಿದ್ದಾರೆನ್ನ ಬಹುದು. ಈ ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟವಾದ ತರುಣದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅಮೆರಿಕದ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪ್ರತಿಭಾಸಂಪನ್ನ ಎಂಬ ಕೀರ್ತಿ ದೊರೆಯಿತು—ಇದೊಂದು ಮಹತ್ತರ (ಅಭಿಜಾತ) ಕೃತಿ ಎಂಬ ಪ್ರಶಂಸೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾಯಿತು. “ವಿಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ಸ್ವರೂಪ” ಎನ್ನುವುದು ಈ ಗ್ರಂಥದ ಮೂಲವಸ್ತು. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ, ದೇವತಾಶಾಸ್ತ್ರ, ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ—ಇವೆಲ್ಲ ದರ ಮೂಲ ಮಂತ್ರವೇ, ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ಶಕ್ತಿಯುತ, “ನಿರ್ಭೀತಿ”ಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ.

ಟಿಲಿಕ್ ಅವರ ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟವಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಜೀವನವು ವಿರೋಧಾ ಭಾಸಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಒಂದು ಮನ್ಮಂತ್ರವನ್ನು ತಲುಪಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕವು ಜಯಭೇರಿ ಬಾರಿಸಿ, ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಧಟ್ಟನ್ನು ದಾಟಿ ಪ್ರಬಲ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದ ತಾನು ಜಗತ್ತಿನ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ನೇತಾರ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯ ಸೆಲೆ ಎಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಬೀಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪುನರು ಜ್ಜೀವನಗೊಂಡು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಳಕಳ ಉತ್ಕರ್ಷ ಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಾಮ್, ನಾರ್ಮನ್ ವಿನ್ಸೆಂಟ್ ಪೀಲ್, ಬಿಷಪ್ ಪುಲ್ಕನ್ ಪೀನ್ ಮುಂತಾದ ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರಕರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ಜನ ಕಿಕ್ಕಿರಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇಶದ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಪರಿಪಾಟಿ ಒಂದು ಗೀಳೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಹರಡಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಟಿಲಿಕ್‌ಗೆ ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಿಜವಾದ, ಸ್ಥಿರವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಸ್ಥೆ ಎನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಮಾಜವು ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಷ್ಟೇನೂ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ; ವ್ಯಾಪಾರ, ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸುಖಲೋಲುಪತೆಗಾಗಿ ಕಾತರ—ಇವು ಜನರನ್ನು ಸೆಳೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾನವ ಧರ್ಮ, ಪರಹಿತ ಚಿಂತನೆ ಮುಂತಾದ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಜನರಿಗೆ ಓಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಧರ್ಮವು ತನ್ನ ಲೌಕಿಕ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬ ತಮ್ಮ

ದೈರ್ಯವೆಂದರೆ ಆತ್ಮದೃಢೀಕರಣ (self-affirmation) ಹಾಗೂ ಈ ದೃಢೀಕರಣಕ್ಕೆ ಇರುವ ವಿರೋಧಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೆಟ್ಟಿನಿಲ್ಲುವುದು.

—ಕರೇಜ್ ಟು ಬಿ (Courage to Be, p.35)

ಖಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಅವರು ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ “ಟೆರಿ ಫೌಂಡೇಷನ್” ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ನಿಶಿತವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ಈ ಭಾಷಣಗಳ ಸಂಕಲನವಾದ ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿನ ಅವರ ವಿಚಾರ ಧಾರೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪಿಸಬಹುದು:

೧) ಅಮೆರಿಕದ ಜನತೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಾರೆ, ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ವೈಪೋಟಿಯಿಂದ ಆಟೋಟಗಳಲ್ಲಿ, ವಿನೋದಕೇಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ, ನಿಜ. ಆದರೆ ಇದಲ್ಲವೂ ಅವರು, ಧರ್ಮವನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ, ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಅಂತರಿಕ ದುಗುಡ-ದುಮ್ಮಾನಗಳನ್ನು, ಭಯ-ವ್ಯಾಕುಲಗಳನ್ನು ಮರೆಯಲು, ಮರೆ ಮಾಡಲು ನಡೆಸುವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು.

೨) ಈ ಮಾನಸಿಕ ತೊಳಲಾಟಗಳಿಗೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಪರಿಹಾರವೆಂದರೆ : ನಾಸ್ತಿಕತೆ, ಅಜ್ಞೇಯತಾಭಾವ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಶೂನ್ಯಭಾವವನ್ನು ಭರಿಸಲು ಮನುಷ್ಯನು ಒದುಕಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಹೊಸದೊಂದು ರೀತಿಯ ಚೈತನ್ಯ, ನಿರ್ಭಯ, ಆತ್ಮಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಬೇಕು—ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಧರ್ಮವು ವೈಭವೀಕರಿಸುವ ದೇವರ (theistic God) ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ಅವನನ್ನು ಮೀರಿದ ಭಗವಂತನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಅಚಲ ಶ್ರದ್ಧೆ ಗೌರವಗಳನ್ನು ತಳೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು. “The courage to be is rooted in the God who appears when God has disappeared in the anxiety of doubt”—“ಕೇವಲ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧ ದೈವಶ್ರದ್ಧೆಯು ಅನುಮಾನ ಆತಂಕಗಳ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದಾಗ ಉದ್ಭವಿಸುವ ನಿಜವಾದ ದೈವಕಲ್ಪನೆಯಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ನಿರ್ಭಯ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸಗಳು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ”— ಇದು ಟಿಲಿಕ್‌ರ ತತ್ತ್ವಮೀಮಾಂಸೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಶ.

೩) ಈ ಹಿಂದೆ ಹಲವರ ಪಾಲಿಗೆ ಧರ್ಮ, ದೈವಭಕ್ತಿ ಎಂಬುವು ಪ್ರಶ್ನಾತೀತವಾದ ಒಂದು ನಿಷ್ಕೆ-ನಂಬಿಕೆ ಆಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಡಾರ್ವಿನ್, ಫ್ರಾಯ್ಡ್, ಮಾರ್ಕ್ಸ್, ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿಗಳು* ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ತತ್ತ್ವಗಳು ಸ್ವೀಕೃತ ಊಹೆ-ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಬುಡಮೇಲು ಮಾಡಿ ನಿರೀಶ್ವರವಾದವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟವು. ತತ್ಫಲವಾಗಿ ವಿಚ್ಛಿದ್ರ

ಕಾರಿ ಮಾನಸಿಕ ಘರ್ಷಣೆಗಳು ತಲೆದೋರಿದವು. ಈ ಗೊಂದಲ ನಿವಾರಿಸಲು ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಥಗಳು ಬೈಬಲ್ ಮುಂತಾದ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಬಲ ಅಂಧಾಭಿಮಾನದಿಂದ (fundamental zeal) ಗಂಟುಬಿದ್ದವು. ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷ (Secular) ಸಮುದಾಯದವರು ಸಹ ಕಮ್ಯುನಿಸಮ್, ಫ್ಯಾಸಿಸಮ್, ಕ್ಯಾಪಿಟಲಿಸಮ್ ಮುಂತಾದ ಸಾಮೂಹಿಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಪಂಥಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಸ್ವಯಂಕೃತ ಕಠಿಣ ಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು “ಆಧುನಿಕತೆ”ಯ ಆಕರ್ಷಣೆಗೆ ಮೋಹಗೊಂಡು ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದವನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿ ಹೊಸ ನಾಸ್ತಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

೪) ಈ ವೈಪರೀತ್ಯಗಳಿಗೆ ಟಿಲಿಕ್ ನೀಡುವ ಪರಿಹಾರವೆಂದರೆ— (ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದ) ಚೈತನ್ಯಪೂರ್ಣ, ಆತ್ಮನಂಬಿಕೆ. ಯಾವನೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನಗೆ ತಾನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ವಜ್ರಕವಚ ಇದು. “ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬ ಅನಾಥ ಅಥವಾ ಅಸಹಾಯಕನೇನಲ್ಲ; ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿತ ದೇವರಿಂದಾಚೆ ಇರುವ ‘ದೇವರ-ದೇವನಿಗೆ ನಾನು ಸ್ವೀಕಾರ ಯೋಗ್ಯ’ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಅವನಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿ ನೆಲೆಸಬೇಕು. ಇದನ್ನೇ ಟಿಲಿಕ್ justification by faith—“ದೇವರಿಂದ ಮಾನವನ ಸಮರ್ಥನೆ ಅಥವಾ ದೈವಕೃಪೆಯಿಂದ ಮಾನವನ ವಿಮೋಚನೆ ಆಗುತ್ತದೆಂಬ ಅಚಲನಂಬಿಕೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಏನಾದರೂ

ಇದೆಯೆಂದು ಎಂದೂ ತಿಳಿಯಬೇಡಿ...

ಪಾಪವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ನೀವು

ದುರ್ಬಲರೆಂದೂ ಉಳಿದವರು ದುರ್ಬಲರೆಂದೂ

ಹೇಳುವುದೇ ಮಹಾಪಾಪ.

—ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

೫) ವಿಧಿ (ಲಲಾಟ ಲಿಖಿತ), ಅಪರಾಧಪ್ರಚ್ಛೆ ಮತ್ತು ಮೃತ್ಯು ಭಯ—ಇವು ಆಧುನಿಕ ಮಾನವನನ್ನು ತಲ್ಲಣಗೊಳಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಜೀವಿನಿ ಸೂತ್ರವೆಂದರೆ ಅಚಲ ಆತ್ಮಪ್ರತ್ಯಯ. ನೀವು ಅನುಕೂಲ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಿದೆ ಎಂದು ನಂಬಲು ಹೆಚ್ಚು

* Existentialism (ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ) ಎಂಬ ತತ್ತ್ವದ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾ ಟಿಲಿಕ್ ಈ ತತ್ತ್ವವು ಜೀವನದ ನಿರರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದರ ಜತೆಗೆ ಅದರಿಂದಂಟಾಗುವ ಕಳವಳವೇ ನಿರ್ಭೀತಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಧೈರ್ಯ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳೇನು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀವು ಸೋಲ ನ್ನುಂಟು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಣಿಸುವಾಗ ಭಗವಂತ ನಿಮ್ಮ ಕೈಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಂಬಬೇಕಾದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲವೂ ವಿರಳವೂ ಆದ ಧೈರ್ಯ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳು ಬೇಕಾಗು ತ್ತವೆ. ದೈವಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಸ್ನೇಹ, ಸಾವಿನ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಜೀವನಶ್ರದ್ಧೆ, ಕಾರ್ಗತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಾಣಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ, ಘೋರ ಕೆಡುಕಿಗೆ ಮುಖಾ ಮುಖಿಯಾಗಿ ಒಳಿತನ್ನು ಒಡ್ಡುವುದು —ಇವು ಸಣ್ಣ ಮಾತುಗಳೇನಲ್ಲ; ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದಕ್ಕುವಂಥ ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಸಿನಿಕರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇವು ಕೇವಲ ಬೋಳಾಯಿತನದ ಹುಸಿ ನಂಬಿಕೆ ಗಳಾಗಿ ತೋರಬಹುದು. ಇದನ್ನು

“ಅರಣ್ಯರೋಧನ” (“a whistle in the dark”) ವೆನ್ನು ವವರೂ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಟೆಲಿಕ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ದೇವಾನು ಗ್ರಹ ವೆಂಬುದು ಭಗವಂತನ ಯಾವುದೋ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಅಲ್ಲ. ವಿಧಿ-ಮೃತ್ಯು ಇವನ್ನು ಕುರಿತು ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾಳುವ ದೃಢಕಲ್ಪನೆ, ಅಚಲ ನಿರ್ಭೀತಿ ಇವುಗಳ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರತೀಕವೇ ‘ದೇವರ ಕೃಪೆ’ ಎಂಬ ಪರಿ

ಕಲ್ಪನೆ.” ಬೈಬಲಿನ ಹಳೆಯ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜೋಬ್ ಎಂಬ, ಕಠಿಣ ದೈವಪರೀಕ್ಷೆಗೊಳಗಾಗುವ, ಭಕ್ತನು ಘೋರ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ : “ಅವನು (ಭಗವಂತ) ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದರೂ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಬಿಡದೆ ಕೀರ್ತಿಸುತ್ತೇನೆ”

(Book of Job 13-15).

“ನಾನು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವೆನು, ಎಲ್ಲ ರಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವೆನು, ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವೆನು. ನಾನೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ” ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಮಾನವನಿಗೆ ನಿರ್ಭಯತೆ ಬರುವುದು.”
—ಸ್ಯಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

೬) ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಟೆಲಿಕ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ : “ಕ್ಷೈಸ್ತಧರ್ಮವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮವು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಪಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ, ನಿರಂತರ ವಾಗಿ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾ ಇರ ಬೇಕು; ಅದು ನಿಂತು ನಾರುವ ನೀರು ಆಗ ಬಾರದು ”

ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕೆಡಕುತ್ತಾ, ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯತ್ತ ನಮ್ಮನ್ನು ಸೆಳೆಯುವ ಈ ಗ್ರಂಥ ಈ ಶತಮಾನದ ಒಂದು “Iconic Classic” (ಪೂಜನೀಯ ಗ್ರಂಥ) ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಎರಡು ಬಗೆಯ ನಿರ್ಭೀತಿಗಳಿವೆ : ಒಂದು, ತೋಪಿಗೆ ಎದೆಯೊಡ್ಡುವ ಧೈರ್ಯ, ಇನ್ನೊಂದು, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದುದು. —ಸ್ಯಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

ಬುದ್ಧನ ಶಿಷ್ಯನಾದ ಪೂರ್ಣ ಎಂಬುವವನಿಗೆ ಶ್ರೋಣಪ್ರಾಂತದ ಬರ್ಬರ ಜನರಿಗೆ ಬುದ್ಧನ ಸಂದೇಶವನ್ನು ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರೇರಣೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಬುದ್ಧನ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೋದನು. ಬುದ್ಧನು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದನು:

“ಪೂರ್ಣ, ಶ್ರೋಣಪ್ರಾಂತದ ಜನರು ತುಂಬ ಕ್ರೂರಿಗಳು ಎಂಬುದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅವರು ತುಂಬ ಅಸಂಸ್ಕೃತರು. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಕಚ್ಚಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ನೀನು ಹೋದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಅಸಭ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂಸಾಳಿಸುತ್ತಾರೆ, ನಿನಗೆ ಅವಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ನೀನೇನು ಮಾಡುವೆ?”

“ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯವರಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಕಲ್ಲು ತೂರ ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ—ಅದೇ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದನು ಪೂರ್ಣ.

“ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದರೆ, ಕಲ್ಲು ತೂರಿದರೆ ಏನು ಮಾಡುವೆ?” ಬುದ್ಧ ಕೇಳಿದ.

“ಕತ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಶಸ್ತ್ರಪ್ರಹಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯವರೇ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ”—ಇದು ಪೂರ್ಣನ ಉತ್ತರ.

“ಶಸ್ತ್ರಪ್ರಹಾರವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರೆ ಏನು ಮಾಡುವೆ?”

“ಸದ್ಯ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯವರು ಎಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.”

“ಪೂರ್ಣ, ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದೇಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊ. ಆಗ?”

“ಆಗಲೂ ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ, ಈ ದೇಹಬಂಧನದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದರಲ್ಲ ಎಂದು.”

ಪೂರ್ಣನ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಬುದ್ಧನು ಅವನನ್ನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಆಶೀರ್ವಾದಿಸಿ ಹೇಳಿದನು: “ಪೂರ್ಣ, ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ. ನನ್ನ ತಾಳ್ಮೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಹೋಗು, ನನ್ನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವೆ.”